

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **J. B.**, zastoupen JUDr. Alenou Prchalovou, Ph.D., advokátkou se sídlem Husova 1288/25, Jihlava, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 3. 7. 2019, č. j. 41 A 47/2018 - 104,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce JUDr. Aleně Prchalové, Ph.D., advokátce **se nepřiznává** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování v řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Úřad práce České republiky - krajská pobočka pro hlavní město Prahu, kontaktní pracoviště Praha 5 (dále též „úřad práce“) vyřadil žalobce rozhodnutím ze dne 12. 4. 2018, č. j. ABF-2007/2018-05/02, podle § 30 odst. 2 písm. f), § 30 odst. 3 a § 31 písm. e) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o zaměstnanosti“) ode dne 26. 2. 2018 z evidence uchazečů o zaměstnání z důvodu maření součinnosti s úřadem práce. Dle rozhodnutí úřadu práce žalobce zmařil nástup do zprostředkovaného zaměstnání k zaměstnavateli Creamfinance Czech s. r. o., se sídlem Argentinská 286/38, Praha 7 (dále též „zaměstnavatel Creamfinance“). Žalobce totiž zaměstnavateli Creamfinance uvedl údaje, které vedly k jeho nepřijetí do zprostředkovaného zaměstnání. Konkrétně uvedenému zaměstnavateli oznámil, že by na pracovišti mohl být pouze od 10:00 do 16:00 hodin z důvodu dojíždění, přičemž pracovní doba byla od 8:00 do 17:00 hodin.

[2] Rozhodnutím ze dne 11. 6. 2018, č. j. MPSV-2018/87153-421/1, žalovaný k odvolání žalobce změnil rozhodnutí úřadu práce tak, že posunul datum vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání na 28. 2. 2018. Ve zbytku žalovaný rozhodnutí úřadu práce potvrdil.

II.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu u Městského soudu v Praze, který věc usnesením ze dne 23. 8. 2018 postoupil Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“). Poté krajský soud žalobu v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Poukázal na to, že žalobce požádal dne 16. 1. 2017 úřad práce o zprostředkování zaměstnání. V žádosti sdělil, že má středoškolské vzdělání s maturitou ve strojním oboru a že má určité zdravotní omezení. Žádné jiné omezení či podmínky v této žádosti nevedl. Žalobce tedy požádal o zprostředkování zaměstnání u krajské pobočky pro hlavní město Prahu, přičemž uvedl adresu bydliště v Praze. Je proto logické, že se úřad práce pokoušel zajistit pro žalobce zaměstnání s ohledem na jeho vzdělání a zdravotní omezení na území hlavního města Prahy nebo v blízkém okolí, a nikoliv v obvodu jiné krajské pobočky. Toho si žalobce musel být s ohledem na svůj věk, vzdělání a délku evidence u úřadu práce vědom. Žalobce nezmínil, že jeho bydliště v Praze má řadu let pouze formální povahu, a že přebývá v rekreačním objektu v obci R. v okrese Jihlava. Přestože byl žalobce řádně poučen o možnosti převedení agendy zprostředkování zaměstnání k Úřadu práce České republiky – Krajská pobočka v Jihlavě (dále též „krajská pobočka v Jihlavě“), neučinil tak. Musel si být přitom vědom, že pokud mu bude nabídnuto vhodné zaměstnání, bude vzdáleno od místa jeho skutečného pobytu více než 100 km, a že se tedy bude muset denně do takového zaměstnání včas dopravit, či si zajistit ubytování v Praze. Zajištění těchto podmínek není úkolem úřadu práce, ale soukromou záležitostí žalobce. Úřad práce nabídl žalobci s ohledem na jím tvrzené údaje vhodné zaměstnání, avšak nástup k zaměstnavateli Creamfinance zmařil sám žalobce sdělením, že nebude moci pracovat v rozsahu požadované pracovní doby. Krajský soud nepřisvědčil žalobci, že by jeho dlouhodobý faktický pobyt v místě vzdáleném od Prahy více než 100 km ve spojení s nedostatkem financí představoval vážný důvod hodný zvláštního zřetele, k němuž měl úřad práce přihlížet. Žalobce je bez zaměstnání již řadu let. Pokud si zaměstnání nenašel sám a požádal o zprostředkování zaměstnání úřad práce, plynou z toho pro něj nejenom práva, ale i povinnosti. Bylo na něm, aby si uspořádal svou bytovou situaci tak, aby mohl v době, kterou požaduje potencionální zaměstnavatel (standardní pracovní doba), vykonávat práci. Na vyřešení bytové situace, která je skutečně pouze jeho soukromou záležitostí, měl řadu let. Případně mohl požádat o převedení zprostředkování zaměstnání na krajskou pobočku v Jihlavě. To však žalobce neučinil a podmínkám potencionálního zaměstnavatele v Praze nevyhověl. Úřad práce postupoval správně, když za této situace žalobce vyřadil z evidence uchazečů o zaměstnání.

III.

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost, jejíž důvody soud pro přehlednost uspořádal následovně. Stěžovatel namítl, že doložil závažné překážky ve smyslu § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti. V rozhodné době měl pouze přístřeší v obci V. n. J. Rovněž soudu doložil, že usiloval na kontaktním pracovišti Praha 6 o převedení do evidence krajské pobočky v Jihlavě. K tomu však nedošlo, protože stěžovatel nemohl zajistit doklad o podnájmu prostoru v obci V. n. J. nebo někde poblíž. Kontaktní pracoviště Praha 6 přitom stěžovateli neposkytlo radu, jak získat doklad o ubytování, když neměl žádné prostředky na zaplacení nájemného ani mu neporadilo, jak získat přístřeší s nájemní smlouvou poblíž Jihlavy. Na základě propojení evidencí o klientech muselo být o těchto krocích informováno i kontaktní pracoviště Praha 5. Krajský soud tedy pochybil tím, že neprovedl jako důkaz spis týkající se dávek hmotné nouze vedený kontaktním pracovištěm Praha 6. Co se týče poučení o možnosti převedení do evidence jiného úřadu práce, to chápal stěžovatel

pokračování

tak, že tato možnost je podmíněna změnou bydliště v občanském průkazu. Tu stěžovatel doložit nemohl. Dle stěžovatele nelze na jeho situaci přenést závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2010, č. j. 6 Ads 62/2010 - 69, neboť žije pouze z dávek hmotné nouze, a nemá tak prostředky pro tvorbu finanční rezervy. Krajský soud se měl zabývat tím, že stěžovatel jakožto žadatel o zprostředkování zaměstnání je příjemcem dávek hmotné nouze, nemá žádné příjmy ani trvalé ubytování a správní orgány mu nemohou poskytnout pomoc dle zákona o pomoci v hmotné nouzi. Rovněž měl zkoumat příčiny toho, proč je stěžovatel řadu let bez zaměstnání. Pomoc od úřadu práce je totiž podmíněna zajištěním ubytování, což je dle správních orgánů a soudu soukromá věc stěžovatele. Neobstojí ani úvahy krajského soudu, že stěžovatel zmařil pracovní úvazek u zaměstnavatele Creamfinance tím, že nebydlí v Praze. Tento nedostatek nemohl bez součinnosti kontaktního pracoviště Praha 6 odstranit. Jeho návrh na zkrácení pracovní doby adresovaný zaměstnavateli Creamfinance pak nemůže automaticky představovat maření součinnosti s úřadem práce. Mohl vyústit v dohodu o zkráceném úvazku. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[5] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožnil s rozsudkem krajského soudu. Doplnil, že stěžovatel byl evidován na kontaktním pracovišti Praha 5, přičemž z poučení logicky vyplývá, že právě tam mohl požádat o zprostředkování zaměstnání kontaktním pracovištěm, v jehož územním obvodu se z vážných důvodů skutečně zdržuje. Stěžovatel však takto nepostupoval. Kontaktní pracoviště Praha 6 komunikovalo s krajskou pobočkou v Jihlavě pouze ve věci přesunutí místa výplaty dávek hmotné nouze, což jihlavský úřad podmínil souhlasem majitele chaty, v níž stěžovatel bydlí. Stěžovateli tak muselo být zřejmé, že mu bude zprostředkováno zaměstnání v územním obvodu Prahy. Sám stěžovatel svou nečinností vyvolal situaci, kdy byla aktivita úřadu práce vůči němu bezpředmětná, přesto by podle něj měla být omluvena, neboť faktický pobyt stěžovatele mu ztěžuje plnění povinností vůči úřadu práce. Byl to stěžovatel, kdo měl danou záležitost týkající se bydliště řešit. Žalovaný zdůraznil, že agenda hmotné pomoci se odlišuje od agendy zprostředkování zaměstnání. Krajský soud tak nepochybil, když neprovedl důkaz dávkovým spisem kontaktního pracoviště Praha 6. Úřad práce neměl povinnost vyřešit všechny potíže stěžovatele týkající se práce, financí a ubytování. Žalovaný setrval na tom, že stěžovatel svým jednáním zmařil nástup do zprostředkovaného zaměstnání, přičemž sám způsobil dopravní nedosažitelnost tohoto pracoviště a nemožnost být na něm celou pracovní dobu. Komunikace stěžovatele se zaměstnavatelem Creamfinance pak nesvědčí o tom, že by vyjádření stěžovatele ohledně pracovní doby mohlo vést k dohodě o zkráceném úvazku. Nadto stěžovatel v této komunikaci zaměstnavatele upozorňoval i na své zdravotní problémy a časté marodění. Není pochyb o tom, že mařil součinnost s úřadem práce. Proto žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnosti zamítl.

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Předmětem sporu je otázka, zda správní orgány rozhodly správně o vyřazení stěžovatele z evidence uchazečů o zaměstnání.

[9] Podle § 30 odst. 2 písm. f) zákona o zaměstnanosti: *Uchazeče o zaměstnání krajská pobočka Úřadu práce z evidence uchazečů o zaměstnání rozhodnutím vyřadí, jestliže bez vážného důvodu maří součinnost s krajskou pobočkou Úřadu práce (§ 31).*

[10] Podle § 31 zákona o zaměstnanosti: *Uchazeč o zaměstnání maří součinnost s krajskou pobočkou Úřadu práce, jestliže a) je podle lékařského posudku schopen plnit povinnosti vůči krajské pobočce Úřadu práce, a přesto je neplní, b) neprojedná doporučené zaměstnání ve lhůtě stanovené krajskou pobočkou Úřadu práce, c) se nedostaví na krajskou pobočku Úřadu práce ve stanoveném termínu bez vážných důvodů [§ 5 písm. c)], d) neplní povinnosti stanovené v § 21, nebo e) jiným jednáním zmaří zprostředkování zaměstnání nebo nástup do zaměstnání (důraz přidán soudem).*

[11] Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel dne 16. 1. 2017 požádal úřad práce (kontaktní pracoviště Praha 5) o zprostředkování zaměstnání. Dne 26. 2. 2018 obdržel doporučenku do zaměstnání na pozici operátora telefonních panelů u zaměstnavatele Creamfinance. Stěžovatel byl povinen projednat doporučené zaměstnání ve lhůtě 3 pracovních dnů tak, že se osobně dostaví na uvedené pracoviště. Dne 28. 2. 2018 doručil stěžovatel úřadu práce e-mail se záznamem jeho komunikace s personalistkou zaměstnavatele Creamfinance. Na personalistku se obrátil e-mailem dne 27. 2. 2018, v němž jí sdělil, že se nyní zdržuje v obci V. u J., protože o byt v Praze přišel a jiný nemá. Má maturitu ze SPŠE Třebíč, již 10 let má problémy se zdravím, často marodí. Trpí atopickým ekzémem, pročež má změněnou pracovní schopnost. Dotázal se, zda by u zaměstnavatele mohl pracovat, i když nemá ubytování v Praze ani volné zdroje na jeho zajištění. Personalistka stěžovateli obratem odpověděla, že pozice není podmíněna bydlištěm v Praze, ale hledají osobu na hlavní pracovní poměr, která bude každý den na pracovišti. Na to reagoval stěžovatel zasláním svého životopisu a oznámením, že je schopen dojíždět ze svého současného přístřeší na pracoviště hromadnou dopravou, na jejíž úhradu se pokusí získat půjčku od známého. Mohl by se dostavit v 10:00 hodin a musel by odcházet v 16:00 hodin. Na to personalistka zopakovala, že hledají člověka na hlavní pracovní poměr, který je schopen pokrýt celou provozní dobu, tj. od 8:00 hodin do 17:00 hodin. Vzhledem k tomu pro ně není stěžovatel vhodným kandidátem. Na základě uvedených skutečností zahájil úřad práce dne 5. 3. 2018 se stěžovatelem správní řízení o vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání z důvodu zmaření nástupu do zaměstnání. Rozhodnutím ze dne 12. 4. 2018 úřad práce rozhodl o vyřazení stěžovatele z evidence uchazečů o zaměstnání.

[12] Stěžovatel proti posouzení věci správními orgány a krajským soudem uplatnil v zásadě dva okruhy námitek: 1) namítá, že prokázal vážné důvody, které mu bránily naplnit požadavky potenciálního zaměstnavatele; a 2) zpochybňuje, že by bylo možné obsah jeho komunikace s potenciálním zaměstnavatelem, v níž mu dle svého tvrzení navrhoval zkrácenou pracovní dobu, kvalifikovat jako maření nástupu do zaměstnání.

[13] Co se týče námítka uvedené na druhém místě, tato je nepřipustná dle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť stěžovatel takovou námitku neuplatnil ve správní žalobě. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu „*ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. in fine brání tomu, aby stěžovatel v keasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jebož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námítky jsou nepřipustné.*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49). Zdejší soud se proto uvedenou námitkou s ohledem na její nepřipustnost nemohl zabývat. Toliko pro úplnost Nejvyšší správní soud doplňuje, že krajský soud se v bodě 61 nijak nevyjadřoval k tomu, že by návrh na zkrácený pracovní úvazek měl být automaticky považován za maření zprostředkování zaměstnání

pokračování

nebo nástupu do zaměstnání. Pouze zde rekapituloval požadavek zprostředkovaného zaměstnavatele, jehož personalistka dala již v prvním e-mailu jasně a srozumitelně najevo, že nabízené pracovní místo je práci na plný úvazek. Navazující požadavek stěžovatele na omezení pracovní doby od 10:00 hodin do 16:00 hodin byl tudíž z hlediska zaměstnavatele logicky neakceptovatelný, přičemž bezpředmětnost tohoto „návrhu“ za daných okolností musela být stěžovateli zřejmá.

[14] Podstatnou část kasační stížnosti tvoří polemika stěžovatele se závěrem správních orgánů a krajského soudu, že na jeho straně nebyly dány vážné důvody ve smyslu § 5 písm. c) bod 7 zákona o zaměstnanosti, které mu bránily naplnit požadavky zprostředkovaného zaměstnavatele. Dle stěžovatele je tímto důvodem skutečnost, že přebývá v příštřešku vzdáleném více než 100 km od pracoviště zprostředkovaného zaměstnavatele. Ani Nejvyšší správní soud však neshledal, že by tuto skutečnost bylo možné považovat za vážný důvod hodný zvláštního zřetele. Ztotožnil se s názorem správních orgánů a krajského soudu, že označenou situaci vyvolal sám stěžovatel svým jednáním, resp. nečinností. Stěžovatel se totiž ani nedomáhal převedení své agendy na krajskou pobočku v Jihlavě, tj. toho, aby mu bylo zaměstnání zprostředkováno kontaktním pracovištěm, v jehož územním obvodu se skutečně zdržuje, ani neuspořádal svou bytovou situaci tak, aby byl schopen vykonávat práci na plný úvazek v obvodu hlavního města Prahy.

[15] Stěžovatel v kasační stížnosti tvrdil, že usiloval o převedení evidence na krajskou pobočku v Jihlavě. Odkázal přitom na protokol sepsaný dne 22. 1. 2018 na kontaktním pracovišti Praha 6. Předmětem uvedeného jednání však nebyla žádost stěžovatele o to, aby mu bylo zaměstnání zprostředkováno kontaktním pracovištěm jiné krajské pobočky. Stěžovatel se dostavil na toto jednání proto, aby mu namísto kontaktního pracoviště Praha 6 vyplácela dávky poukázkami krajská pobočka v Jihlavě. Protokol neobsahuje zmínku o tom, že by stěžovatel současně požádal o přenesení agendy týkající se zprostředkování zaměstnání na krajskou pobočku v Jihlavě. Není tedy pravdou, že by úřady práce podmiňovaly převedení evidence zajištěním dokladu o podnájmu v obci V. n. J. Ostatně, žádný takový doklad úřady nevyžadovaly ani v případě požadované změny výplatního místa poukázek. Z protokolu se jasně podává, že krajská pobočka v Jihlavě požadovala toliko předložení *souhlasu* majitele chaty, že ji stěžovatel může užívat, tedy nikterak přemrštěný či omezující požadavek vzhledem k tomu, že stěžovatel daný objekt dle svého tvrzení skutečně užívá. Argumentace stěžovatele, že mu mělo kontaktní pracoviště Praha 6 poradit, jak získat ubytování v blízkosti Jihlavy, se tak zcela míjí s obsahem požadavku vzneseného krajskou pobočkou v Jihlavě (viz protokol ze dne 22. 1. 2018). Proto nebylo ani důvodné doplňovat řízení o spis kontaktního pracoviště Praha 6.

[16] Vzhledem k předmětu jednání, jež bylo zaznamenáno v protokolu ze dne 22. 1. 2018, tedy nemohl úřad práce (kontaktní pracoviště Praha 5) pochybit tím, že nepřevedl evidenci stěžovatele na krajskou pobočku v Jihlavě. Úřad práce si nemohl domýšlet, že současně se změnou místa výplaty dávek poukázkami by bylo namístě, aby totéž pracoviště zprostředkovalo zaměstnání stěžovatele. Nehledě na to, jak úzce spolu souvisí agendy týkající se výplaty dávek v hmotné nouzi a zprostředkování zaměstnání, nelze bez dalšího usuzovat, že je v zájmu daného uchazeče, aby byly obě agendy zajišťovány stejným pracovištěm. Na základě změny výplatního místa poukázek nemohl úřad práce automaticky dovozovat, že stěžovatel nemá možnost zajistit si ubytování v Praze v případě zprostředkování zaměstnání v tomto městě. Ostatně, zástupce stěžovatele při jednání před krajským soudem poukázal na to, že stěžovatel se v zimě zdržoval i v Praze u známých, kteří mu poskytli příštřešek (viz protokol o jednání ze dne 15. 5. 2019). Bez jednoznačného projevu vůle samotného stěžovatele tedy nemohl úřad práce předpokládat, že stěžovatel nemá zájem o zprostředkování zaměstnání v Praze, ale v Jihlavě, resp. že v případě zprostředkování zaměstnání v Praze nebude stěžovatel schopen zajistit si ubytování tak, aby byl schopen pracovat na plný úvazek.

[17] Jak správně konstatoval již krajský soud, stěžovatel byl řádně poučen o tom, jakým způsobem lze dosáhnout převedení evidence k jiné krajské pobočce úřadu práce. Domněnka stěžovatele, že možnost převedení evidence je vázána na změnu trvalého bydliště v občanském průkazu, z textu poučení nevyplývá. V poučení je uvedeno, že „*uchazeč o zaměstnání je povinen plnit povinnosti UoZ na kontaktním pracovišti KP, které požádal o zprostředkování zaměstnání, popř. na určeném kontaktním místě veřejné správy. V průběhu vedení v evidenci UoZ může požádat o změnu kontaktního pracoviště v územním obvodu krajské pobočky ÚP. Rovněž může požádat, aby mu bylo zaměstnání zprostředkováno kontaktním pracovištěm KP, v jejímž územním obvodu se z vážných důvodů skutečně zdržuje. Pokud UoZ nejpozději do 8 kalendářních dnů osobně nebo písemně oznámí změnu bydliště mimo území krajské pobočky ÚP, jeho evidence bude po dohodě s ním převedena na kontaktní pracoviště KP příslušné podle jeho nového bydliště*“ (důraz přidán soudem). Poučení tedy zřetelně rozlišuje dvě různé situace: 1) uchazeč se z vážných důvodů skutečně zdržuje mimo územní obvod krajské pobočky, u které požádal o zprostředkování zaměstnání a 2) uchazeč provedl změnu bydliště mimo území krajské pobočky (u které požádal o zprostředkování zaměstnání) a oznámil jí tuto změnu. Není pochyb o tom, že situace stěžovatele odpovídá té, která je zmíněna na prvním místě, tj. že se stěžovatel toliko zdržuje mimo územní obvod krajské pobočky, u které požádal o zprostředkování zaměstnání, aniž by současně provedl formální změnu místa svého bydliště, kterou by oznamoval úřadu práce. Za této situace měl dle poučení stěžovatel možnost požádat, aby mu bylo zaměstnání zprostředkováno krajskou pobočkou v Jihlavě, v jejímž územním obvodu se dle svých slov skutečně zdržuje. Tato žádost zjevně není podmíněna formální změnou bydliště, což ostatně plyne již z použití obratu „*skutečně zdržuje*“. Logicky dopadá právě na situace, kdy se formální (v dokladu zapsané) a skutečné místo pobytu uchazeče o zaměstnání liší. Ostatně, pokud měl stěžovatel skutečně v úmyslu změnit krajskou pobočku, která by mu zprostředkovala zaměstnání, a nebyl si jist, jak správně postupovat, mohl se informovat přímo na úřadu práce, u kterého požádal o zprostředkování zaměstnání (kontaktní pracoviště Praha 5).

[18] Nadto si stěžovatel ve své argumentaci poněkud protičí. Na jednu stranu poukazuje na to, že bezvysledně usiloval o změnu krajské pobočky, která by mu zprostředkovala zaměstnání (na kontaktním pracovišti Praha 6, které však o zprostředkování zaměstnání nepožádal). Na stranu druhou tvrdí, že se domníval, že je tato změna podmíněna změnou trvalého bydliště v občanském průkazu. Tato nestálost tvrzení stěžovatele vyvolává pochybnosti o tom, zda měl vůbec v úmyslu uspořádání svých poměrů ve vztahu k úřadu práce tak, aby činnost úřadu práce vůči němu skutečně mohla vést k nalezení vhodného zaměstnání s ohledem na jeho reálné poměry. Zde je vhodné zdůraznit, že zařazení a vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání není jen formální záležitostí, která s sebou nese pro uchazeče jen materiální výhody, ale jejím primárním účelem je zprostředkovat uchazeči vhodné zaměstnání a zajistit jeho návrat do pracovního procesu. Úřad práce ovšem uchazeči nezajišťuje zaměstnání, které by mu komplexně vyhovovalo, postačí, že je limitováno kritériem vhodnosti podle § 20 zákona o zaměstnanosti. Předpokládá se tedy skutečná snaha uchazeče získat zprostředkované vhodné zaměstnání zahrnující rovněž takové urovnání poměrů uchazeče, které by mu vůbec umožnilo vykonávat zprostředkované zaměstnání, přičemž toto přizpůsobení poměrů je plně v dispozici uchazeče (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2019, č. j. 10 Ads 174/2018 - 41, ze dne 7. 4. 2011, č. j. 3 Ads 33/2011 - 90, ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 Ads 182/2011 - 93, a ze dne 29. 10. 2009, č. j. 4 Ads 173/2008 - 144).

[19] K výtce stěžovatele, že na jeho situaci nelze vztáhnout závěry rozsudku ve věci sp. zn. 6 Ads 62/2010 Nejvyšší správní soud uvádí, že krajský soud z uvedeného rozsudku nijak nevycházal. V napadeném rozsudku jej zmínil toliko v rámci rekapitulace rozhodnutí žalovaného.

pokračování

[20] Správní orgány ani krajský soud rovněž netvrdily, že by podmínkou zprostředkování zaměstnání úřadem práce bylo zajištění ubytování. Stěžovatel jejich závěry poněkud překrucuje a přikládá jim jiný význam. Jak správní orgány, tak krajský soud stěžovatele upozornily na to, že svou tíživou finanční a bytovou situaci mohl řešit tím, že by nastoupil do zaměstnání v místě, kde se skutečně zdržuje nebo které je pro něj svou vzdáleností alespoň dostupnější. Za tímto účelem mohl požádat o převedení evidence ke krajské pobočce v Jihlavě. Pokud to neučinil a nadále se obracel za účelem zprostředkování zaměstnání na kontaktní pracoviště Praha 5, které logicky zprostředkovává zaměstnání v územním obvodu hlavního města Prahy, bylo na něm, aby si uspořádal své poměry tak, že bude schopen se včas dopravit do zaměstnání na plný úvazek v obvodu hlavního města Prahy. Jedná se totiž o jeho soukromou záležitost, kterou není povinen řešit úřad práce. S tímto hodnocením se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje. Hlavní náplní činnosti úřadu práce je snaha zprostředkovat uchazeči o zaměstnání vhodné zaměstnání. Není však jeho povinností zajišťovat uchazeči rovněž adekvátní ubytování či finanční prostředky pro to, aby mohl vykonávat dané zaměstnání, zdržuje-li se ve skutečnosti na místě vzdáleném více než 100 km od územního obvodu daného úřadu práce a sám nevyvíjí úsilí k překonání této situace. Jak již bylo uvedeno výše, skutečná snaha uchazeče získat zprostředkované vhodné zaměstnání předpokládá takové urovnání poměrů uchazeče, které by mu vůbec umožnilo vykonávat zprostředkované zaměstnání, přičemž toto přizpůsobení poměrů je plně v dispozici uchazeče (srov. výše zmíněný rozsudek č. j. 3 Ads 33/2011 - 90).

[21] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[22] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[23] Usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2019, č. j. 7 Ads 288/2019 - 42, byla stěžovateli ustanovena zástupcem pro řízení JUDr. Alena Prchalová, Ph.D., advokátka. Podle § 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s. v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Nejvyšší správní soud nepřiznal ustanovené zástupkyni stěžovatele odměnu, neboť neučinila ve věci žádný úkon (kasační stížnost formuloval sám stěžovatel), přičemž neučinila ani žádný další úkon, za který by bylo lze přiznat odměnu. Nejvyšší správní soud dodává, že zástupkyni stěžovatele vyzval (výzvou ze dne 8. 10. 2019, č. j. 7 Ads 288/2019 - 45), aby vyčíslila, resp. doložila výši své příp. odměny a náhrady hotových nákladů, na tuto výzvu však ve stanovené lhůtě nikterak nereagovala. Z uvedených důvodů jí proto nebyla přiznána odměna ani náhrada hotových výdajů (výrok III).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. listopadu 2020

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu